VARA ALTA

Ascendeixo des de la nit
i m'entairo des de la llum
WHITMAN

De sopte apareix tempesta i plany,
Tremola de colors la dentadura
De l'estrella, segura llum o engany,
I el bosc s'eixampla en l'afilada altura.

Tinc fam de terra, amor, i m'és estrany
Aquest torrent de tinta a la ventura,
Proba del foc amaga el meu afany,
Clavell sallant del plat de l'estructura.

Prene a les illes l'àmbit d'aquest tro;
Cedent a l'ample espai el cant un deixa,
Cel sol, estrella de tardor, ressò.

En mi es despenya la blavor matreixa,
La boca troba el signe del seu so
I em se fluint d'una parada reixa.

RASTRE I FIGURA

I l'ànima també. i el mot en una
Llengua enfonsada que el sentis la teva
Vida de foc encaminant la lluna
Latent en aquest centre on és hereva

Roca immutable escull de la fortuna
Deserta és la planura, ànima meva
tallada en la natura ferèx la runa
Dels àmbits per on fuig el que s'eleva

Prenc a les illes l'àmbit d'aquest tro
Cedent a l'ample espai el cant et deixa
Cel vol, estrella de tadors, ressò

En mi es despenya la foscor malèxa
La boca troba el vengne en el seu vo
I em veig fluir de la parada reixa.